



БЕЗДОМНИЦИ

Дъждът още се чудеше да завали ли или не... Въздухът тежеше от влага.

Свечеряваше се. Всички се прибираха по домовете си. Семействата се събираха на трапезата и си разказваха как е минал денят им.

Жоро – четиринайсетгодишно момче, стоеше пред отворения прозорец и разсеяно гледаше в така нареченото междублоково пространство. В това „пространство“ се редяха купчини дърва, навесчета, коли, контейнери... Имаше и една цъфнала вишна – малка, слабичка, но разцъфтяла! Тя придаваше пролетно настроение на тази не толкова весела картина.

Край един от контейнерите обикаляше куче – порода улична превъзходна. То сякаш имаше намерение да скочи в контейнера, но видимо силите не му достигаха.

Внезапно отнякъде се появи мъж – от тези, дето за по-безобидно наричат „клошари“. Беше окалян, облечен в мръсни дрехи. По всичко си личеше, че е скитник. В едната си ръка държеше тояга, а в другата – омазана торба. Не, той не удари кучето. Напротив! Двамата се гледаха някак миролюбиво.

Човекът започна да рови с тоягата в контейнера, но явно не намираше там нито нещо за ядене, нито нещо за обличане.

Тази картина направи голямо впечатление на Жоро. Неговото семейство не го лишаваше от нищо. Майка му току-що бе сварила пилешка супа и тя ухаеше из целия апартамент.

На момчето му хрумна нещо.

– Мамо – рече то, – сипи от супата в една пластмасова купичка и дай малко хляб.

– Защо в пластмасова? – почуди се майка му.

– Да занеса на оня човек – поясни Жоро.

След малко момчето тръгна навън. В асансьора внимателно крепеше купичката, да не разлее супата.

Приблужи към контейнера. Мъжът се обърна и някак равнодушно попита:

– За кучето ли?..

– Не, мама я праща за Вас. Това е топла вкусна супа – каза Жоро и спря пред човека.

А той с треперещи ръце пое подаръка. Погледна супата, погледна кучето, пък отчупи голям залък хляб. Топна го в купичката и го подхвърли към кучето.

— Бог ^{да} ви благослови — рече човекът и сръбна от съдинката. Ядеше с такава наслада, сякаш не беше ял от седмица.

Жоро побърза да се прибере — дъждът идваше...

След малко погледна през прозореца. Човекът се беше подслонил под близкия балкон и още се хранеше. До него кротко лежеше кучето.

Небето вече плачеше...